

Arrest

nr. 228 617 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DIERYNCK
Deken Camerlyncklaan 85
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. DIERYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2017 dient verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een visum type D bij de Belgische autoriteiten te Dakar in. Het visum wordt hem toegekend voor een periode van 180 dagen en is geldig van 4 augustus 2017 tot 31 januari 2018. Vervolgens wordt hij op 27 oktober 2017 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 augustus 2018. De kaart wordt niet verlengd.

Op 30 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied

te verlaten ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing wordt hem op 9 mei 2019 ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: J., D.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: New Yundum

nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

□ de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene is op 02/01/2018 binnengekomen met een D-visum (Multi) geldig van 04/08/2017 tot 31/01/2018 voor 180 dagen. Op basis hiervan heeft hij een A-kaart bekomen geldig tot 31/08/2018.

Betrokkene heeft momenteel geen nieuw visum of Visumvervangende verblijfskaart. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op

verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste – dat verzoeker verkeerdelijk benoemd als het enige – middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 28 *juncto* de artikelen 31 en 15 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van artikel 43, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het materieel motiveringsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Eerste en enige middel : Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur én artikel 28 juncto artikel 31 en 15 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden , schending van artikel 43, laatste lid Vw, schending van het materieel motiveringsbeginsel doordat verwerende partij onevenredig veel gewicht toekent aan de vrijwaring van de openbare orde, daarmee het individuele belang van verzoeker devalueert en zo kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

9. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld¹.

Het evenredigheidsbeginsel is door hoge rechtscolleges die eraan mogen toetsen inherent gemaakt aan het gelijkheidsbeginsel. Het kan worden aangewend als een zelfstandig rechtsbeginsel en maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. toe op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging².

Het materieel motiveringsbeginsel schrijft voor dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen en redelijkheid aanvaardbaar zijn³.

De Burgerschapsrichtlijn beschermt unieburgers én hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, ook inbegrepen de geregistreerde partners , tegen verwijdering uit het grondgebied (art.28, art.31 en art. 15).

In de voorafgaande bepalingen word dienaangaande het volgende vermeld : (23) Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong.

(24) Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie én zijn familieland beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn.

Artikel 43, laatste lid Vw. bepaalt:

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

10. Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“...”

11. Verzoeker is het niet akkoord met deze beslissing en acht zich erdoor gegriefd.

De beslissing van verwerende partij is kennelijk onredelijk nu geen enkele rekening wordt gehouden met de stand van de wettelijke samenwoningsprocedure.

Verzoeker en zijn partner werden verhoord en hebben deze verhoren goed doorstaan (stuk 5 en

6). Er is sprake van ware liefde.

Het is juist dat het aanvatten van een dergelijke procedure verzoeker geen recht op verblijf verschaft, maar het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten is volgens verzoeker een brug te ver.

Immers, indien het openbaar ministerie positief zou adviseren voor de wettelijke samenwoning, staat niets een aanvraag op basis van de gezinshereniging in de weg, waarna verzoeker snel geregulariseerd kan worden.

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij met al deze elementen geen enkele rekening heeft gehouden en blindweg een bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevaardigd.

De aangehaalde beginselen en regels zijn daarmee ontgensprekelijk geschonden.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker zet ter adstruering van dit middel het volgende uiteen:

“Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM.

12. Artikel 8 EVRM voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-familie - en gezinsleven.

Paragraaf twee van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve indien aan volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- de maatregel moet in de wet voorzien zijn;*
- de maatregel moet conform zijn aan het nagestreefde doel;*
- de maatregel moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving;*

De laatste voorwaarde betekent dat de maatregel gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en evenredig met het wettelijk nagestreefde doel.

Verzoeker vordert op grond van een schending van artikel 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing.

Het begrip "gezinsleven" in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie - en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Uw raad dient te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé en/of familie- en gezinsleven.

Vermits het om een eerste toelating gaat dient in dit geval te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie-en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen;

Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

13. Het is vooreerst kennelijk onredelijk aan te nemen dat het algemeen belang zwaarder zou doorwegen van het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker vormt geen actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde. Het kan niet worden betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft.

De bestreden beslissing vormt volgens verzoeker een absolute hinderpaal om zijn gezinsleven elders verder te zetten.

De partner van verzoeker heeft vast werk als ergotherapeute. Het kan van haar niet worden verwacht dat zij haar vast werk opgeeft om verzoeker te volgen indien hij het land zou worden uiteengezet.

Verzoeker heeft geen affectieve banden meer met zijn thuisland.

In die zin maakt de bestreden beslissing een hinderpaal uit voor het leiden van een gezinsleven elders, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM."

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het middel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van concrete beginselen. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: het verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoeker op 2 januari 2018 binnengekomen is met een D-visum (*multi*) geldig van 4 augustus 2017 tot 31 januari 2018 voor 180 dagen en dat hij op basis hiervan een A-kaart heeft bekomen geldig tot 31 augustus 2018. De gemachtigde stelt vervolgens vast dat verzoeker geen nieuw visum of visumvervangende verblijfskaart heeft en bijgevolg geen recht op verblijf. Er wordt bijgevolg duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet en op basis van welke feitelijke gegevens het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Vervolgens wordt door de gemachtigde een motivering opgenomen in het licht van de samenwoning van verzoeker, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt dan ook vast dat waar verzoeker verwijst naar de afwezigheid van een gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid, het tegendeel niet wordt vermeld in de motieven van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker in die zin is dan ook niet dienstig. Dezelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot artikel 43 van de vreemdelingenwet waarvan verzoeker de schending aanvoert. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing werd gesteund op deze rechtsgrond zodat het betoog van verzoeker in die zin ook niet dienstig is. Evenmin zet verzoeker *in concreto* uiteen om welke reden hij *in casu* naar de Burgerschapsrichtlijn verwijst. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven.

Verzoeker betoogt dat het kennelijk onredelijk is dat “*geen enkele rekening*” wordt gehouden met de stand van de wettelijke samenwoningsprocedure. Hij specificeert dat hij en zijn partner de verhoren goed hebben doorstaan. Verzoeker zet verder uiteen dat het juist is dat het aanvatten van een dergelijke procedure hem geen recht geeft op verblijf, maar meent dat het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten een brug te ver is. Immers, zo stelt hij, indien het openbaar ministerie positief zou adviseren voor de wettelijke samenwoning, staat niets een aanvraag op basis van de gezinshereniging in de weg waarna hij snel geregulariseerd kan worden.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven

(EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de samenwoning van verzoeker en de intentie tot wettelijke samenwoning. De gemachtigde betwist het bestaan van het gezinsleven van verzoeker niet, maar motiveert:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

Tevens wordt verder gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt derhalve uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker en de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Hieromtrent wordt gemotiveerd en wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de stand van de samenwoningprocedure en stelt dat hij snel geregulariseerd kan worden indien het openbaar ministerie positief zou adviseren voor de wettelijke samenwoning, benadrukt de Raad dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hetgeen verzoeker niet weerlegt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief. Het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning stelt verzoeker, zoals hij zelf lijkt aan te geven, niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*.

Verder is er *in casu* geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu betoogt verzoeker dat het kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat het algemeen belang zwaarder zou doorwegen dan zijn gezinsleven en dat hij geen actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het weze herhaald dat het tegendeel niet uitdrukkelijk wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de bestreden beslissing aanhaalt als absolute hinderpaal om zijn gezinsleven elders verder te zetten, lijkt verzoeker de zaken door elkaar te halen. Vervolgens voert hij wel een concrete hinderpaal aan, meer bepaald het feit dat zijn partner vast werk zou hebben als ergotherapeute en van haar niet kan worden verwacht dat zij haar vast werk opgeeft om hem te volgen indien hij het land zou worden uitgezet. Verzoeker voegt nog toe dat hij geen affectieve banden meer heeft met zijn thuisland, maar beperkt zich op dit punt tot een louter algemene stelling hetgeen onvoldoende is.

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing een bevel bevat om binnen de 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten tenzij verzoeker beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Vervolgens leest de Raad in de bestreden beslissing dat de gemachtigde onder meer aanhaalt dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Hierop gaat verzoeker niet in, laat staan dat hij de motieven weerlegt. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Ook wordt niet aangetoond dat verzoeker geen nauw contact zou kunnen blijven onderhouden met zijn partner onder meer middels de moderne communicatiekanalen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker toont verder niet op concrete wijze aan waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staaft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonde.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende

onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van (de belangenafweging het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN